

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10Co/4/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8412208897
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8412208897.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpenej advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: A. Z., E.. XX.XX.XXXX, bytom K. XX, F. D., za účasti vedľajšieho účastníka: Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Prešov, Nám. legionárov 5, zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom Svidník, Sov. hrdinov 163/66, o zaplatenie 361,69 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok č. k. 4C 199/2013-125 zo dňa 25.6.2015, jednomyseľne takto

rozhodol:

M e n í rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, t. j. vo výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznáva.

Vedľajší účastník na strane žalovaného je povinný nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania vo výške 26,- eur, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu žalobcu TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

odôvodnenie:

Okresný súd Kežmarok (ďalej len súd prvého stupňa) rozsudkom zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi 129,48 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 129,48 eur od 11.3.2011 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol, žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Ostatným štvrtým výrokom rozsudku zaviazal žalobcu k povinnosti zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na trovách konania trovy právneho zastúpenia vo výške 23,40 eur k rukám jeho zástupcu v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V dôvodoch svojho rozhodnutia ohľadom náhrady trov konania uviedol, že podľa ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p., aplikujúc zásadu úspechu v konaní, keď vedľajší účastník na strane žalovaného si nielen náhradu trov konania uplatnil a vyčíslil v odpore proti platobnému rozkazu z 20.1.2013, kde pre prípad plného úspechu v spore požadoval priznať náhradu trov jeho právneho zastúpenia advokátom pozostávajúcich z odmeny advokáta za dva úkony právnej služby, a to podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (teda z dôvodu, že podľa neho nie je možné v peniazoch vyjadriť hodnotu veci alebo práva, ktoré je predmetom sporu), a to konkrétne za prevzatie a prípravu zastúpenia o vstupe do konania 11.12.2012. Súd prvého stupňa nemohol vedľajšiemu účastníkovi uplatnené trovy právneho zastúpenia v takejto výške nepriznať, a to nielen z dôvodu čiastočného úspechu žalovaného v konaní, ako aj z toho dôvodu, že v danej veci nie je podľa prvostupňového súdu dôvodné aplikovať ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z., nakoľko nemožno súhlasiť s názorom vedľajšieho účastníka, že hodnotu veci, alebo práva, ktoré je predmetom sporu, nie je možné v peniazoch vyjadriť. Zo žaloby podľa súdu prvého stupňa jednoznačne vyplýva, že predmetom konania je suma 361,69 eur s príslušenstvom, preto podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. je odmena za jeden úkon suma 26,56 eur. Zároveň súd

prvého stupňa uviedol, že režijný paušál predstavoval v roku 2012 sumu 7,63 eur, v roku 2013 sumu 7,81 eur, preto celková suma vedľajšiemu účastníkovi priznaných trov právneho zastúpenia (vrátane 20 % DPH) by tak v prípade plného úspechu žalovaného predstavovala sumu 82,27 eur. Úspech žalovaného však predstavuje 64,22 %, čo znamená, že vedľajší účastník na jeho strane má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi iba v rozsahu 28,44 % zo sumy náhrady trov konania, ktoré mu patrilo v prípade úspechu čo do sumy 82,27 eur predstavuje 23,40 eur, ktoré aj súd prvého stupňa priznal vedľajšiemu účastníkovi ako náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku, a to proti výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka podal včas odvolanie žalobca, keď mal za to, že v danom prípade bola na mieste aplikácia ustanovenia § 150 ods. 2 O.s.p., keďže ide o drobný spor. Predmetné ustanovenie § 150 ods. 2 O.s.p. podľa žalobcu sleduje hlavne jednoduchosť a nákladovú efektívnosť vedenia súdnych sporov, aby strana, ktorá nemala v konaní úspech, bola povinná zaplatiť len trovy, ktoré sú úmerné hodnote pohľadávky a ktoré sú nevyhnutné. Pritom je potrebné vychádzať zo zásady primeranosti a úmernosti vo vzťahu k výške žalovanej istiny, ale aj vo vzťahu k povahe veci, posúdenia jej dôležitosti a obsahu podaní. Vedľajší účastník v obdobných veciach vystupuje opakovane s obsahovo rovnakými jednoduchými podaniami, preto vzhľadom na uvedené súd prvého stupňa nemá k vedľajšiemu účastníkovi priznať trovy právneho zastúpenia.

Pokiaľ súd priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zastúpenia za úkon právnej služby - písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu, tzn. odpor podaný vedľajším účastníkom, podľa žalobcu za takýto úkon právnej služby ani vedľajšiemu účastníkovi náhrada trov konania nemohla byť priznaná z dôvodu, že súd ani nemal prihliadať na odpor podaný vedľajším účastníkom aj s ohľadom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 420/2012 zo dňa 22.1.2014, ako aj na rozhodnutie toho istého súdu sp. zn. 4Cdo 209/2013 zo dňa 28.1.2014, v zmysle ktorého vedľajší účastník nie je oprávnený podať odpor, ani vystupovať v skrátanom konaní. Súd preto nemal prihliadať na odpor podaný vedľajším účastníkom a pripustiť vstup vedľajšieho účastníka do skrátaného konania, a už vôbec podľa žalobcu nemožno akceptovať, aby boli vedľajšiemu účastníkovi priznané za predmetný úkon trovy právneho zastúpenia. Rovnako podľa žalobcu nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva vtedy, ak sa určité procesné podanie nadbytočne opakuje bez uvedenia nových procesne významných skutočností. Podania vedľajšieho účastníka sú abstraktné, všeobecné, bez znalostí prejednávanej veci s automatickou uplatňovanou nedôvodnou námietkou premlčania. Obdobný názor podľa žalobcu vyslovil aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí zo dňa 24.3.2015 sp. zn. 7MCdo 15/2014, v ktorom sa stotožnil s názorom Generálneho prokurátora v tom, že odvolací súd pri rozhodovaní o trovách konania vôbec neskúma otázku tzv. hromadného podávania podaní zo strany vedľajšieho účastníka na strane žalovaného v spotrebiteľských veciach, neskúma vôbec účelnosť vynaložených trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva. Zároveň dovolací súd konštatoval v tejto veci, že vedľajší účastník, a tým aj splnomocnený právny zástupca nemali vedomosť, do akého konania vstupujú, inak by nežiadali súd, aby im zaslal žalobný návrh a jeho prílohy. Rovnako dovolací súd súhlasil s názorom Generálneho prokurátora v tom smere, že vyjadrenie vedľajšieho účastníka k žalobnému návrhu je všeobecné a vznesená námietka premlčania nie je konkretizovaná a ďalej podanie obsahuje všeobecné vyjadrenia, prípadne časť odôvodnenia rozhodnutí, na ktoré sa odvoláva vedľajší účastník s tým, že podanie je totožné, ako podal vedľajší účastník aj v iných konaniach (tzv. zastupovanie v hromadných veciach), z ktorých hľadísk priznanie trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka súd vôbec neskúmal. Najvyšší súd SR sa náhradou trov konania vedľajšieho účastníka zaoberal aj v uznesení zo dňa 19.3.2014 sp. zn. 6MCdo 5/2013, v zmysle ktorého trovy konania vzniknuté zastupovaním advokátom v tzv. hromadných žalobách, kde sa obsah jednotlivých podaní mení len o aktualizáciu tej-ktorej veci a jej individualizáciu na súdoch SR nemožno považovať za trovy nevyhnutne vynaložené na riadne bránenie práva na súde. V tomto prípade zastupovanie advokátom nezodpovedá účelu, ktorý sleduje procesné právo inštitútom zastupovania advokátom v súdnom konaní. Treba súhlasiť s názorom, že práva na právnu pomoc na náhradu trov konania sú dve rozdielne veci, ktoré síce spolu súvisia, avšak sú neoddeliteľné. Právo na náhradu trov konania totiž závisí od iných predpokladov, než možnosť nechať sa zastupovať advokátom. Ak teda súd nepriznal náhradu trov konania úspešnému účastníkovi, keď dospeje k záveru, že trovy nevynaložil účelne, neide o porušenie práva na právnu pomoc. Vedľajší účastník sa pritom mohol dať zastupovať v súdnom konaní advokátom, avšak trovy, ktoré nemôže dať do súvislosti, nemožno považovať za trovy účelné.

Podľa odvolateľa Združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť samé z podstaty svojej existencie schopné poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, keďže jeho

účelom je, okrem iného, kolektívna ochrana spotrebiteľov, zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporoch z pozície vedľajšieho účastníka. Zároveň podľa odvolateľa je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, dlžník nemá žiadnu vedomosť o prejednávanej príhode, a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Paušálny vstup združeného advokátom do konaní, ktorého pre vstup nebol daný dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Zneužívanie priebehu civilného konania na získanie náhrady trov konania je v rozpore s účelom civilného procesu, ktorým je poskytovanie ochrany, porušením alebo ohrozením subjektívnym hmotným právam a právom chránených záujmov. Žalobca mal za to, že úmyslom zákonodarcu pri umožnení vstupu právnickej osoby ako vedľajšieho účastníka do konania bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytovať spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne, aj personálne vybavené a odborne kompetentné. Zároveň žalobca poukázal na to, že nepriznaním náhrady trov konania súdom nedochádza k porušeniu základného práva na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa § 47 ods. 2, 3 Ústavy SR, najmä keď trovy konania nie sú účelne vynaložené a nie sú ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. Obdobný názor vyslovil Ústavný súd v náleze II.ÚS 78/03. S poukazom na vyššie uvedené preto žalobca považoval právne zastúpenie vedľajšieho účastníka v predmetnom konaní za zbytočne účelné a nehospodárne a navrhol, aby odvolací súd napadnutý výrok o trovách konania preskúmal a v zmysle ustanovenia § 220 O.s.p. ho zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania neprizná. Zároveň si voči vedľajšiemu účastníkovi uplatnil trovy konania v odvolacom konaní vo výške 29,99 eur s DPH, pozostávajúce z jednej polovice úkonu právnej služby vo výške 19,92 eur s DPH a režijného paušálu k právnomu úkonu vo výške 10,07 eur s DPH.

Vedľajší účastník na strane žalovaného vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Prešov vo veci sp. zn. 4Co/2/2013 zo dňa 28.6.2013, podľa ktorého zmyslom ustanovenia § 150 ods. 2 O.s.p. podľa dôvodovej správy k novele O.s.p. uskutočnenej zákonom č. 384/2008 Z. z., účinným od 15.10.2008, bolo umožniť súdu znížiť, prípadne nepriznať trovy, ktoré sú voči pohľadávke v drobných veciach neprimerané. Cieľom súdnych konaní v drobných sporoch v súlade s dôvodovou správou má byť vymoženie pohľadávky s čo najnižšími nákladmi a nemôže prevažovať záujem na vedení konania z dôvodu, že ide o zaujímavé veci z hľadiska odmeny advokáta. Rovnako podľa všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z. z. sa nemožnosť nepriznania, či zníženia trov v drobných sporoch mala vzťahovať na situácie uplatňovania pohľadávok zo strany spoločnosti zaoberajúcich sa takýmto vymáhaním pohľadávok, keď žalovaný rozhodne nie je v postavení veriteľa hromadne si uplatňujúceho pohľadávky s nízkou hodnotou. Pokiaľ žalobca zastával názor, že súd v danom prípade nemal prihliadať na odpor podaný vedľajším účastníkom a svoj názor opiera na rozhodnutie Najvyššieho súdu z januára 2014, dal vedľajší účastník do pozornosti skutočnosť, že odpor proti platobnému rozkazu bol podaný už 20.1.2013, teda dávno pred vydaním rozhodnutia NS SR. Čo je však podstatné, zákon zakazuje v § 172 ods. 9 O.s.p. vydať platobný rozkaz. Sám zákon určuje, že predmetné konanie nesmie byť skráteným konaním, že ide o konania, na ktoré sa vzťahuje § 172 ods. 9 vyplýva priamo zo zmluvy o pôžičke. Podľa vedľajšieho účastníka žalobca považoval na základe nejasných argumentov neuplatnené trovy konania za neúčelné, ale podľa nálezu Ústavného súdu SR, sp. zn. IV.ÚS/84/2014 zo dňa 23.5.2014 Ústavný súd v náleze sp. zn. II.ÚS 78/03 z 9.9.2014 vychádzal z toho, že ak je štát na ochranu svojich záujmov vybavený príslušnými organizačnými zložkami, finančne i personálne zaistenými zo štátneho rozpočtu, nie je zásadne dôvod, aby výkon svojich práv a povinností v tejto oblasti prenášal na súkromný subjekt, napr. advokáta. Tento právny názor však nemožno bez ďalšieho aplikovať v napadnutom konaní, keďže sťažovateľka sa priznaním náhrady trov právneho zastúpenia advokátom v okolnostiach danej veci domáhala v súlade s § 142 ods. 1 O.s.p. ako subjekt súkromného práva, ktorý mal v merite veci plný úspech. Ďalej Ústavný súd dospel k záveru, že výklad krajského súdu v napadnutom rozsudku je arbitrárny a ústavne neudržateľný, keďže popiera účel náhrady trov konania, ktorým je kompenzácia výdavkov účastníkovi konania, ktorý musel vynaložiť v dôsledku protiprávneho konania, na účelné uplatňovanie alebo bránenie svojho práva. V súlade s tým je zákonná úprava o náhrade trov konania založená na zásade úspechu v konaní, nie na základe zásluhovosti. Úspešný je vo veci ten účastník konania, ktorému meritórnemu návrhu bolo vyhovené (mal vo veci plný úspech), čo je aj prípad sťažovateľky. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľky zoberal v neposlednom rade tiež do úvahy, že namiesto porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu, ktoré je v

demokratickej spoločnosti natoľko favorizované, že pri jeho výkone neprichádza do úvahy (zo strany súdov) jeho zužujúci výklad, ani také formálne interpretačné postupy, následkom ktorých by mohlo byť jeho (neodôvodnené) svojvoľné obmedzenie, či dokonca popretie (I.ÚS 2/08, IV.ÚS 197/2010).

Pokiaľ sa žalobca v odvolaní odvoláva na uznesenie Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 6MCdo 5/2013, bol vedľajší účastník toho názoru, že nešlo o jednoduchý spor, s tým, že zároveň poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu ČR, ktorý svojím nálezom zo dňa 25.7.2012 sp. zn. I.ÚS 988/2012 konštatoval, že typový spôsob uplatnenia pohľadávky je dôkazom toho, že účelom právneho zastúpenia nie je poskytovanie právnej pomoci, ale parazitovanie na drobných pohľadávkach voči občanom, ktoré sú umelo navyšované do nezmyselnej výšky za účelom zabezpečenia ľahkého zárobku. Takéto správanie je zneužitie práva na zastúpenie advokátom, resp. dokonca procesnou šikanou a preto takéto trovy konania nemožno priznať, hoci bol účastník vo veci samej úspešný. Je preto absurdné, ak žalobca ako účastník konania zastúpený advokátom upiera právo na zastúpenie advokátom inému účastníkovi. Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno podľa vedľajšieho účastníka odvodiť z článku 47 ods. 2 Ústavy a samotná skutočnosť, že vedľajší účastník má principiálne právo na náhradu trov konania vyplýva, okrem iného aj z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 71/2010 z 9.6.2010, ako aj z uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/132/2013 zo dňa 30.9.2013, podľa ktorého „V prvom rade odvolací súd poukazuje na to, že podľa Ústavy každý má právo na súdnu a inú právnu ochranu (článok 46 ods. 1 Ústavy) a každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi za podmienok ustanovených zákonom (článok 47 ods. 2 Ústavy). Žiadnym zákonom nie je vylúčené, aby toto základné právo na právnu pomoc uplatnilo aj občianske združenie spotrebiteľov a do obsahu tohto základného práva na právnu pomoc nesporne patrí aj zastúpenie účastníka konania (každého) advokátom. Obsah tohto základného práva však nepredpokladá, že spotrebiteľia združení v nejakom združení sú schopní uplatniť svoje základné právo na súdnu ochranu bez právnej pomoci spočívajúcej v zastúpení advokátom len z dôvodu, že sú právnickou osobou založenou a vzniknutou za špecifickým účelom ochrany spotrebiteľa.

Pokiaľ žalobca nepovažuje trovy konania na strane žalovaného za účelne vynaložené, je podľa vedľajšieho účastníka nerozhodné, akú má vedomosť o predmete sporu pred jeho vstupom do konania, ale z povahy veci vyplýva, že jeho vedomosť postačovala na to, aby sa stali vedľajším účastníkom. Vedľajšiemu účastníkovi sa zdá normálne logické, že pred vstupom do konania nemohlo mať predmet sporu v inej formácii ako tie, ktoré získali žiadosťou od predsedu okresného súdu v zmysle platných predpisov s tým, že nie je jasné, na základe akých ustanovení zákona by mali mať možnosť oboznámiť sa so žalobou a prílohami skôr, ako sa stali vedľajším účastníkom. Nemožno súhlasiť s argumentom citovaným žalobcom v jeho odvolaní, že pre paušálny vstup združenia do konania nebol žiaden dôvod. Ako inak podľa vedľajšieho účastníka vyjadriť, že dôvod na jeho vstup do konania bol, ak výsledkom je, okrem iného, aj zamietnutie návrhu v prevažnej časti. Argument, že vstupy vedľajšieho účastníka do konania iba zbytočne navyšujú trovy konania a navodzujú dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia nemá názoru vedľajšieho účastníka absolútne žiadne logické vysvetlenie, keď náhrada trov konania patrí iba úspešnému účastníkovi konania. Teda prvým predpokladom okrem účelnosti trov je úspešnosť účastníka, a ako by inak v konaní mohol vedľajší účastník zabezpečiť úspech účastníka, na strane ktorého do konania vstúpil, ak by účelom jeho vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa. Z uvedených dôvodov navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať vedľajšiemu účastníkovi náhradu odvolacích trov spolu vo výške 26,- eur.

Odvolací súd podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 214 ods. 2 O.s.p. prejednal vec v medziach, ktorým sa odvolateľ domáha jej preskúmania a dospel k záveru, že odvolaniu je potrebné vyhovieť.

Odvolací súd vychádzajúc z predloženého spisu v súvislosti s predmetom odvolania poukazuje na skutočnosť, že vedľajší účastník v čase svojho vstupu, právne zastúpený v oznámení o svojom vstupe do predmetného konania na strane žalovaného zo dňa 11.12.2012 (č. I. 19 spisu) uviedol, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník na podporu žalovaného. Zároveň žiadal o doručenie návrhu na začatie konania s prílohami a súčasne navrhol priznať náhradu trov konania. Vedľajší účastník tak vstúpil do predmetného konania bez poznania skutkových okolností sporu, ľubovoľne, z vlastného rozhodnutia, bez znalosti veci, i účastníkov. Jeho vyjadrenie k predmetnej veci potom v ďalšom podaní doručenom súdu prvého stupňa dňa 29.1.2013 nič nemôže zmeniť na závere, že v žiadnom prípade právne zastúpenie vedľajšieho účastníka a úkony ním uskutočnené nemožno považovať za také, ktoré

by boli potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý v konečnom dôsledku bol v súdnom spore prevažnej miere neúspešný, keď úspech žalovaného predstavoval 64,22 % z požadovanej čiastky. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné dodať, pokiaľ vedľajší účastník namietal, že nemohol mať pred svojím vstupom vedomosť o predmete sporu, okrem formálnych vedomostí, ktoré o tomto predmete získal v žiadosti predsedovi okresného súdu v zmysle platných predpisov, že vedľajší účastník už vo svojom prvom podaní, ktorým oznamoval vstup do konania a ktorým žiadal o doručenie návrhu spolu s prílohami, správne označil žalovaného (A. Z.), preto nič nebránilo vedľajšiemu účastníkovi, aby sa s touto svojou žiadosťou o zaslanie návrhu s prílohami obrátil priamo na žalovaného, kde naopak z celého spisového materiálu nevyplýva žiadna okolnosť, že by vedľajší účastník na strane žalovaného akokoľvek v predmetnej veci oslovil žalovaného, resp. postupoval v tomto konaní v súlade so žalovaným. Naopak treba v tomto smere prisvedčiť žalobcovi, že vedľajší účastník vstupuje do konania bez akejkoľvek vedomosti o skutkových okolnostiach sporu, kde rovnako aj svojím následným blanketárnym podaním zhodným s ostatnými podaniami v iných obdobných konaniach namieťa a uvádza vždy tie isté právne skutočnosti a poukazuje na rovnaké súdne rozhodnutia. V tejto súvislosti za rozhodné považuje odvolací súd to, že okresný súd ex offio vyhodnotil v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. v platnom znení od 1.5.2014 to, že tento zákon bol účinný dátumom vyhlásenia rozsudku súdom prvého stupňa a preto musel ex offio prihliadnuť aj bez námietky premlčania na premlčanie v tej časti nároku, ktorý zamietol, keď uviedol, že citované ustanovenie § 5b zákona číslo 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ukladá súdu povinnosť prihliadnuť na premlčanie v spotrebiteľských veciach ex officio, teda aj bez vznesenia osobitnej námietky premlčania. Vzhľadom na procesný charakter tohto ustanovenia (pretože upravuje rozhodnutie súdu o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy) pri nezakotvení osobitného prechodného ustanovenia, zastával súd prvého stupňa ten názor, že toto ustanovenie sa vzťahuje aj na konania začaté pred účinnosťou tohto zákona, ktoré predmetné ustanovenie (od 1.5.2014) zo zákona č. 250/2007 zaviedol. Poukazujúc na uvedené preto mal odvolací súd za to, že trovy konania spočívajúce v trovách právneho zastúpenia neboli v prejednávanej veci účelne vynaložené, keď už sám vedľajší účastník je založený na ochranu práv podľa osobitného predpisu (vrátane spotrebiteľských práv) a mal by, pokiaľ bol za tým účelom založený, byť schopný poskytnúť účastníkovi - spotrebiteľovi v spotrebiteľskej veci vedenej na súde odbornú pomoc sám. Navyiac, ako to už odvolací súd uviedol vyššie, pri rozposielaní oznámenia o vstupe do konaní tohto vedľajšieho účastníka a jeho následnom vyjadrení, ide o identické typizované úkony, pričom nemožno každej jednej veci hovoriť o účelnom vynaložení trov právneho zastúpenia. Právne zastúpenie za danej situácie preto neobstojí čo do účelnosti, ani z hľadiska hospodárnosti. Odvolací súd z týchto dôvodov zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, t. j. vo výroku o náhrade trov vedľajšiemu účastníkovi tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti predmetného uznesenia (§ 221 O.s.p.).

Žalobca bol v odvolacom konaní úspešný s tým, že si riadne a včas uplatnil náhradu trov konania spočívajúcich v trovách zastúpenia, avšak túto si uplatnil vo vyššej miere, než na akú má zákonný nárok. Táto náhrada mu bola s poukazom na ustanovenie § 142 O.s.p. priznaná v celkovej výške 26,- eur. Zo žaloby vyplýva, že hodnota sporu predstavuje sumu 361,69 eur, z ktorej podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. je odmena za jeden úkon právnej služby vo výške 26,56 eur, ktorá sa vzhľadom na to, že ide o rozhodnutie o trovách konania v súlade s § 13a ods. 2 písm. b) citovanej vyhlášky znižuje na jednu polovicu, teda sumu vo výške 13,28 eur, k čomu je potrebné pripočítať v zmysle § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky aj príslušný režijný paušál za rok 2015 vo výške 8,39 eur. Celková suma žalobcovi priznaných trov právneho zastúpenia navýšených o príslušných 20 % DPH, nakoľko právny zástupca žalobcu je platcom DPH, tak predstavuje spolu sumu 26,- eur, ktorú je vedľajší účastník povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu žalobcu.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné.